

Josip Osti

Dan in noč vsakdana

Pokopališče.
Nanj sneži suho listje.
In na taščico.

Padajo zvezde!
Mogoče tudi tista,
na kateri sva.

Noč hodi bosa
po žerjavici snega.
Z vej kaplja strah.

Oko, polno sanj.
Vodnjak, iz katerega
solze pije kos.

Sredi poletja
si grejem mrzle dlani
ob plamenu rož.

So časi, ko so
regratovi cvetovi –
judovske zvezde.

Oblak na ladji.
Ladja v mojih sanjah.
Ti spiš ob meni.

Sanje o vetru.
O lastovkah na ladji,
ki prevaža sneg.

Oče je mrtev.
Nosim njegove čevlje.
Mrzli so kot grob.

Gledam. Poslušam.
Reven sem, hkrati bogat.
Živim haiku.

Ko si z mano,
si kraljica ptic in mačk.
Jaz: ptič in maček.

Danes je sonce
v zapuščenem gnezdju.
Kaj bo iz jajca?

Po dolgi noči
svit novega jezika.
V njem že molčim.

Ivje po travi.
Opoldne ga ni. Razen
po mojih laseh.

Ta ladja, polna
rož, potuje iz mojih
v tvoje sanje.

Prebujam se ob
tebi in Vezuvu še
neprebujenem.

Snežinka ti je
padla v oko in je
postala solza.

Kaplja za kapljo.
Kaplja dan in noč. In dlje.
Čoln je poln vode.

Veter oblake
nese na eno, reka
pa na drugo stran.

Jutri bo zemlja
moja mati, potem bom
kmalu spet njen sin.

Kraška tišina.
Lepa je. Prelepa. Kot
glasovi otrok.

Vesoljni veter
zatrese črno krošnjo.
Padajo zvezde.

Ves svet v kaplji
rose po tenki travni
bilki gre navzdol.

V eni roki
nož, v drugi jabolko.
Deliva nasmeh.

Ves dan na vrtu
šepečem z rožami.
Kriknem v sanjah.

Čolni na suhem.
Hrepenijo po morju
in maestralu.

Tolikokrat si
bila gola, ostala
pa lepa skrivnost.

Večnost trenutka
se vsakič poslovi od
mene – za vedno.

Tudi če je vse
nič, je iz različnih barv
in močnih vonjev.

Spominjam se
in pozabljam hkrati
v dveh jezikih.

Kozarci belih
lilij napolnjeni do
vrha s temo.

Lepota vrta
odpre vrata na hiši.
Burja jih zapre.

Po tem vrtu v
pesmih se bom sprehajal
tudi po smrti.

Ne lovec, srce
leva na gobelinu
je preluknjaj molj.

Človeški temi
se zahvaljujem, ker me
je razsvetlila.

Moj sanjski vrt se
zrcali v sanjah in
je še resnejši.

Polnočni veter.
Drevesom se ježijo
lasje od strahu.

Nocoj se vešče
same sežigajo na
plamenu sveče.

Gregorijanski
koral ptic in koraki
svita po mahu.

Ptice na golem
drevesu. Vzletijo.
Listje pada gor.

Berem knjigo, ki
je sanjala, da so jo
nekoč sežgali.

Ko kažem jezik –
postane blazinica
za ostre igle.

Na nebu skobec.
Na tleh panika kokošk.
Strah kljuva jajca.

Tudi moj lepi
vrt je prepoln nasilja.
Kot zgodovina.

Listje oljke na
mesečini se blešči
kot jata sardel.

Nič v življenju
ni nič. Vse je. Resnično.
Hkrati – res nično.

Samo gledam in
se ne sprašujem. Sem le
tisto, kar vidim.

Suho listje se
sprehaja po vrtu. Na
bodicač ježa.

Tomajsko sonce
vzhaja in zahaja
v tvojih očeh.

Domišljija je
moja domovina. Dom
pa domotožje.

Berač sem. Nisem
pa revež. Imam velik
zaklad ljubezni.

Na tvoji dlani
topla semena. V njih
se prebuja smrt.

Zaprem se. In se
spet odprem, ko v meni
dozori pesem.

Dozoreva čas.
Jutri bo zlato-krvav
trohnel v travi.

So trenutki, ko
so zame vsi pesniki
le en sam pesnik.

Pticam, rožam in
meni zadostuje le
zlatnik na nebu.

Opisujem, kar
vidim. Ali ti vidiš,
kar opisujem?

Še od otroštva
tečem za kresnico, ki
je nisem ujel.

Čeprav rečemo:
dež, vsaka kaplja poje
le lastno pesem.

Gledava se kot
sonce in sončnica. Iz
oči v oči.

Napišem: roža
in so takoj pisani
metulji na njej.

Spuščam se proti
vrhu hriba, ki leži
na dnu jezera.

Senca podpira
staro hišo. Brez nje bi
se že zrušila.

Vso noč sem skušal
napisati haiku.
Dočakal sem zoro.

Lastovke gredo
na jug. Mah na sever. Jaz
stojim in gledam.

Telo človeka
je padlo v jamo. Krik
njegov v nebo.

Mlada luna z
ostrim srpom požanje
nebeško cvetje.

Zimska idila!
Sneg je prekril grobove
in ruševine.

Slišim, kaj praviš,
pesnik, čeprav z usti,
polnimi zemlje.

Ene knjige ne
bom prebral do konca. Ne
vem le, katere.

Pokopališče.
Na njem je danes največ
mrtvega listja.